

skozi cesto Malako in Kitajsko morje, za brodovje Roždestvenskega pa bi bila od rta »Dobre nade« najbližja pot skozi otočje Sunda. Od tu bi potem brodovje lahko plulo vzhodno ali zahodno od Bornea in vzhodno ali zahodno od Filipinov. Še tretja pot je odprta ruskemu brodovju skozi otočje Sunda, to je cesta Japek med otokoma Flores in Sumbava. Ta pot pelje dalje skozi Maluku, vzhodno ali zahodno, mimo Marijanskih otokov proti severu. Pri tem pa pride v poštev, da bodo Rusi, ko dospo v ta otočja, težko prikrivali svoja premikanja, ker od tod vodijo na vse strani brzoglavne zveze. Za slučaj, da bi Rusi potovali razdeljeni, bi bila Japoncem naloga zelo otežkočena. Na vsak način bo to zanimivo poglavje v rusko-japonski vojski, kako bo pripeljal Roždestvenski svoje ladje do cilja in kako mu bo Togo to izkušal preprečiti.

O namenu baltiskega brodovja, ko dospo v Vzhodno Azijo, se različno govori. Peterburški dopisnik »Köln. Volksztg.« je imel razgovor z vodilnim ruskim državnikom, ki je odločno zanikal, da bi hotelo baltičsko brodovje v Port Artur. Brodovje ima nalogo, doseči Vladivostok, da potem v zvezi s tretjim brodovjem, ki se sedaj v Evropi sestavlja in ki dospo v maju v Kitajsko morje, od dveh strani prične prodirati. Res obstoji grozna nevarnost, da premogovne ladje Japonci uničijo. Res pa je, da bo v februarju Kuropatkin pričel z odločilnim prodiranjem. V vodilnih ruskih krogih obstoji odločen namen, končati vojsko, ki naj velja še take žrtve, s popolnim porazom Japonske.

General Steelj poroča, da so se med bojem za »Visoko goro« približale portarturskemu pristanišču japonske torpedovke. General Steelj je ukazal podadmiralu Virenu nsj napade japonske ladje. Po ljutem boju so se Japonci morali umakniti. Oklopnica Sebastopol se je usidrala v zunanem pristanišču; po noči se je pa vrnila nazaj v notranjo luko. »Sebastopol« je potopila v boju neko japonsko torpedovko, dočim je bila sama neznatno poškodovana. Podadmiral Viren je bil lahko ranjen.

Nasprotno pa poroča Togo, da je oklopnica »Sebastopol« uničena, ko je bila usidrana v zunanji luki. Zadeta je bila od osem torpedov. Sedem jih je zadelo torpedno mrežo, s katero se zavarujejo ladje pred torpedi, eden torpedo pa je zadela ladjo ter napravil v njo luknjo, ki je osem čevljev visoka. Sicer se Rusi nprestano trudijo, ladje popraviti, vendar je pa po Togovem mnenju izključeno, da bi bila »Sebastopol« še sposobna za boj. Tudi eno rusko torpedovko je zadela torpedo, da se je potopila.

Iz Port Arturja je ušlo 12 torpedovk. Po poročilih iz Londona se te ruske torpedovke izgubile, kakor da bi bile začarane. Vsi japonski poskusi, da bi jih izsledili, so doslej ostali breuspešni. Sodi se, da so torpedovke usle v Vladivostok. Načrt za izpad torpedovk je bil baje natanko dogovorjen z admiralom Skridlovom. Ko je admiral Kamimura, ki je doslej stražil korejsko morskoožino, s svojim brodovjem odpeljal proti jugu, je Skridlov to javil v Port Artur, nakar je osem ruskih torpedovk takoj vdrlo iz luke. Na širokem morju so jih čakale prevozne ladje, ki so jih preskrbele s premogom. Čuje se, da pluje torpedovkam nasproti admiral Skridlov s svojim brodovjem.

Port Artur.

»Visoko goro«, kakor jo Rusi imenujejo, so Japonci zopet izgubili. Iz Londona brzoglavljajo 23. t. m.: Poročila, ki so dosla sem iz Tokia, potrjujejo rusko vest, da se je Rusom posrečilo si zopet osvojiti »203 m grič« ter pregnati Japonce iz vseh preje zavzetih stališč. Podrobnosti o teh dogodkih še ni. Sodi se, da so Rusi iznenadili japonsko posadko ter tako zopet prišli v posest važne postojanke. S tem se je zopet dokazalo, kako žilava in hrabra je še ruska posadka.

Med tem se je posrečilo Japoncem vzeti

utrdbo Kvanktan. To je bila te dni zopet kost, katero so glodali japonski in njim prijazni listi. Zdaj bo trdnjava vsak dan padla, ker spada ta utrdba k notranjim glavnim utrdbam, so pisali. Toda neki angleški list piše, čeravno je Japoncem prijazen, da to ni mogoče, ker so Japonci našli v tej utrdbi samo štiri poljske topove, med tem ko so v glavni utrdbi večinoma veliki trdnjavski topovi. Pri zavzetju te utrdbe se poroča o zanimivem dogodku. Ko so se Rusi morali umakniti in je japonski zastavonoša posadil zastavo na utrdbi, je skočil velik, močan ruski korporal nazaj med Japonce, jih pobil nekoliko na tla, iztrgal zastavonoši japonsko zastavo in jo raztrgal z rokami in zobmi na drobne kosce, predno so ga Japonci pobili na tla.

O ruskih ladjah, o katerih poročajo Japonci, da so potopljene, piše neki nemški strokovnjak tako-le: Japonski opazovalci poročajo, da potopljene ladje vse leže v plitvi vodi, ob času plime jim sega voda le do gornjega krova. Nekaterim sega voda višje, nekaterim nižje, vsekakor pa leže vse na dnu. To se je moglo zgoditi le, ako je ruski poveljnik svoje ladje nalašč dal peljati v plitvino. Kolikor časa so bile ladje rabljive za službo, so ležale v globoki vodi in ako bi jih bili Japonci poškodovali ondi, bi se bile morale potopiti ondi. Vzrok, ki je dovedel ruskega poveljnika do tega, da je ukrenil to, je lahko najti. Ruske oklopnice »Poltava«, »Pobjeda«, »Retvizan« in »Peresvjat«, morda tudi križarici »Palada« in »Bajan« so bile v prejšnjih bojih zelo poškodovane ter v tem stanju ne več sposobne za boj. Poprave v ladjedelnicah niso bile več mogoče; kajti ako udari v delavnico le ena granata, delo samo jenja. Poleg tega so bili morda poškodovani tudi stroji, zmanjkalo je morda tudi železa in jekla za popravo ladij; tudi se je rabilo osebe za važnejša dela. Skoro gotovo ladjedelnice nimajo več dovolj železja, da bi popravile 4 velike bojne ladje in 2 križarici, ki so bile zelo poškodovane. General Steelj, ki vodi borbo z občudovanja vredno gotovostjo, je gotovo dal ladje, o katerih je vedel, da so za precj časa nesposobne za službo, razoročiti, spraviti vse na suho, kar bi utegnilo dobro rabiti trdnjavi, topove, strelivo, živila, morda tudi premog ter jih prepeljati v plitvo vodo ter ondi potopiti; to se pravi, dal je napeljati v ladje toliko vode, da ladje tudi ob času plime trdno stoje na dnu. To ima dve prednosti. Na eni strani so ladje bolj zavarovane proti sovražnim strelom; na drugi strani pa ni izključeno, da japonske ladje, ako morda tudi samo mimogrede, dospo v luko. Njih prvi in najvažnejši cilj bi bil, odpeljati ruske bojne ladje iz luke, jih popraviti ter jih potem rabiti proti Rusom. Osvojitve ladij bi bila sedaj za Japonce večjega pomena, ko pa osvojitve trdnjave brez ladij. Proti takemu slučaju pa so Rusi zavarovali svoje ladje s tem, da so jih potopili. Da so Japonci eno ali drugo ladjo zadeli, je mogoče, a položaj ostane nespremenjen in to še ni nikak njihov uspeh. Pač je uspeh na ruski strani. Kajti če Japonci streljajo na ladje, katere so Rusi sami potopili, potem s tem le tratijo čas in streljivo, katerega bi med tem lahko porabili proti utrdbam. Resnično dejstvo so Japonci pretirali, da omilijo nekoliko poročila o svojih velikanskih izgubah, ki so jih imeli pri naskokih. Da ni bile ladje zgorele, kakor poročajo Japonci, je neumnost. Kakor znano, se jeklo in železo ne užge. Najbrže so se nekatere ladje rabile kot prebivališče za moštvo ter so bile pokrite z lesom, kakor se vidi to tudi v nemških vojnih lukah. Da so se torej vžgale take lesene strehe in zgorele, je lahko mogoče. Ne trdimo, da ta naš opis mora odgovarjati dejstvu, toda verjetnejše je kot japonska poročila.

Politični ogled.

Prazni izgovori! Naš slavnoznan predsednik graškega nadsodišča, grof Gleispach, bi zopet rad zadel Slovincem zausnico. Hoče namreč dati mesto predsednika okrožnega sodišča v Novem mestu na Kranjskem nekemu trdemu Nemcu. Ako pa mi zahtevamo naše uradnike iz Kranjske nazaj, se izgovarja, da mora imeti na Kranjskem same slovenske uradnike. Ali morebiti misli, da Slovenci niso za višja mesta? S tem pač jasno pokaže, da so prazni izgovori, da mora na Kranjskem imeti slovenske uradnike. Samo Slovincem ne pustiti višjih mest, to je njegovo edino stremljenje. Zato pa je naša želja, da se ustanovi za nas Slovence v Ljubljani nadsodišče, popolnoma upravičena!

V Gradcu delajo naprej dolgove, kajti zopet je najela dežela 12 milijonov K posojila. Pred dvema letoma je dežela dovolila mestu Gradcu, da si vzame na njeno odgovornost deset milijonov posojila. To svoto bo gotovo morala plačati dežela, kajti Gradec je zelo zadolžen in je imel letos okoli 100 pol milijona primanjkljaja. Tako gospodarijo v Gradcu! Naš denar upravljajo in zraven še delajo dolgove!

Naša vlada za izseljence. Ministrstvo za notranje zadeve namerava poslati v Ameriko poročevalca o raznih zadevah izseljencev. Ministrstvo hoče pospešiti pomožne in dobrodelne zavode za izseljence v Zedinjenih državah. Kaj pa z Južno Ameriko? Na to pa naša polovičarska vlada hoče pozabiti!

Srbi in Hrvatje v Dalmaciji. S pravim veseljem mora pravi Slovan bilježiti vsako vest, ki priča, da mrtnja med brati Hrvatji in Srbi, ki je rodila že toliko zla, od dne do dne vedno bolj ponehuje. Taka vest deha sedaj zopet iz Dalmacije. Kakor čitamo v listih, prenehata izhajati srbska lista »Srbski Glas«, ki je izhajal v Zadru, in pa »Dubrovnik«, ki je izhajal v Dubrovniku, in bo po novem letu izhajal v Dalmaciji eden sam list namreč »Srbski List.« Temu listu bo naloga, pospeševati slogo med dalmatinskimi Srbi in Hrvatji, ki bo posebno v prihodnjem letu potrebna, ko se bodo vršile skoro po vsi Dalmaciji nove občinske volitve, pri katerih bodo sem ter tje tudi Italijani hoteli poskusiti svojo srečo.

Kaj je novega na Balkanu? Po pravici rečeno, ni nič novega, ampak vse pri starem, kajti zboljšale se razmere še vedno niso. Tistih par tujih častnikov ne more biti povsod. Koder ti častniki nadzorujejo, so turški vojaki sedaj malo odjenjali; prisla pa je druga sodrga v deželo, ki kalmir. To so grške tolovajske čete. Ti pridejo in napadajo mirne vasice brez vsakega povoda. Zadnje dni je bila neka bolgarska svatba; ko so se svatje mirno razveseljevali, so pridrli v hišo ti razbojniki ter ubili 18 svatov, 6 jih pa težko ranili. Neki drugi dan so vdrli v vas Bogdanci in z bombami razrusili več hiš. Pa tudi Turki sami pomorijo mnogo kristijanov; najbolj prežijo na duhovnike in učitelje, češ, da ti podpihujejo ljud proti Turkom. Zapri so mnogo šol in cerkva da bi tako zabranili shajanje ljudi. Kristjanom so prepovedali nositi vsako orožje, a Turki niso nikoli brez njega in ga rabijo proti ubogim kristjanom. Turška vlada baje namerava proglasiti nad raznimi makedonskimi okraji obseda) stavje in organizirati posebni voj, ki bi uduševal medsebojne boje grških, bolgarskih in srbskih čet. V Solun je došlo 32.000 Mauserjevih pušk za turške vojake. Miru vsled takih odredb seve ne boker bo turško vojaštvo gotovo jako pristransko postopalo. Dne 13. t. m. je bil na železniški črti Solun—Skoplje boj turških čet bolgarskimi vstasi. Poštni vlak, ki je vozil potnike in pošto iz Avstro-Ogrske, je im vsled tega 2 in četrt ure zamude. — Zastopniki Avstrije, Rusije, Francoske, Italije, Angleske so vložili na turško vlado skupno vlogo, v kateri zahtevajo pomnožitev tujorožniških častnikov v Makedoniji. Velevlad

zahtevajo, da se število tujih orožniških častnikov pomnoži za 23.

Obča slovanska organizacija. Petrograjski list »Rus« je objavil članek o potrebi obče slovanske organizacije, kateri bi bila svrha in dolžnost, da slovanski in inozemski svet izveščuje o vseh važnejših dogodkih v slovanskih deželah. To nalogo bi imel vršiti slovanski izvestitelj urad z brzojavnimi agencijami.

Morilec ruskega ministra Plevaja, Sasanov, je bil te dni obsojen v dosmrtno ječo. Njegov pomagač Sihorski pa v 12letno ječo. Rusom sovražni avstrijski nemški listi so že pisali sprva, da morilec sploh niso prijeli, potem so prišli na to, da so ga prijeli, toda jim je takoj ušel. Iz vsega pisanja se vidijo krčeviti poskusi, pisati kolikor mogoče slabo o Rusih, zato, ker so Slovani. In vendar se ima Avstrija veliko zahvaliti Rusiji. Ko so se l. 1848 spuntali Ogrji in je bilo zelo dvomljivo, če bi bili avstrijski vojniki zmagali, tedaj so prišli Rusi Avstriji na pomoč. Niti Ogrji, kateri so bili od njih tepeni, ne pišejo tako sramotilno o Rusih, kakor ti avstrijski nemški listi. Zdaj pa naj še ti ljudje tajijo, da ne sovražijo Slovanov!

Ubegla saška kraljica, ki je pred dvema letoma ušla z nekim učiteljem svojemu soprogu, takratnemu saskemu prestolonasledniku, je 21. t. m. nenadoma prišla v Draždane, glavno mesto saškega kraljestva. Kakor je izjavila, bi rada obiskala svoje otroke. Hotela jim je prinesiti božična darila. Na dvoru so pa o pravem času zvedeli, da hoče k svojim otrokom in so ji to zabranili. Potrta se je vrnila zopet nazaj v Florenco, kjer prebiva. Princesinja, ki se od svoje ločitve imenuje grafica Montignoso, se je zavezala pri ločitvi, da ne bo stopila na Saško, vendar jo je ljubezen do njenih otrok gnala k prestopku svoje objube. Kralja, ki je bil na lovu, so o vrnitvi njegove soproge obvestili in mu izročili njeno željo, da bi rada videla otroke. Odgovoril je brzojavnim potom: Sedaj še ne!

Nemiri v Italiji zaradi bede. Med prebivalstvom južne Italije raste nezadovoljnost vsled bede in pomanjkanja dela. V Francavilli so se vršili izgredi, kmetje so naskočili hiše posestnikov, s kamenjem napadli vojake, ki so jih hoteli razkropiti. Vojaki so streljali ter ranili mnogo oseb. Nemiri se nadaljujejo.

Prepovedan protiaustrijski shod v Italiji. Italijanska vlada je prepovedala nameravani protiaustrijski shod v Benetkah. Na tem shodu je nameraval govoriti Gabriel d'Annunzio o zatiranju Italijanov v Avstriji.

Organizacija katoličanov v Italiji. V Rimu so imeli italijanski katoličani te dni razgovore o prihodnji politični organizaciji. Sklenili so, po različnih italijanskih mestih in krajih ustanoviti volilne odbore, ki bodo skrbeli za politično organizacijo katoličanov in pa tudi ustanovitev skupnega središča. Eno društvo bo nadaljevalo svoje socialno delo, drugo pa bo moralo skrbeti za volitve in pa za politično delovanje italijanskih katoličanov. Italijanski katoličani so še le pred nekaj tedni stopili v javno politično življenje in vendar že začnejo tako lepo delovati.

Vstaja Hererov proti Nemcem. Mogočna nemška država se že pol leta bojuje proti nekaj stotisoč duš broječemu zamorskem rodu Hererov, ne da bi se ji bilo dosedaj posrečilo udušiti vstajo. Zdaj je v južni Afriki poletje in vsled neznanske vročine razsaja med nemškimi vojniki huda vročinska bolezen. Na vročinski boleznici je zbolelo 977 mož, iz med teh jih je umrlo 184. Zdaj je še v bolnišnici na vročinski boleznici bolnih 441 mož.

Dopisi.

Iz Gočove. (Nov občinski odbor) izvolil je za župana Vincenca Kronvogel, za I. svetovalca Bolfanka Dokl, za II. svetovalca

Matija Kramberger. Po velikem trudu je lepa Gočova v slovenskih rokah. Prva in glavna zasluga za to gre neutrudnemu in neustranjenemu narodnjaku Bolfanku Dokl.

Dosedanji občinski poglavarji bili so si svoje zmage svesti. Tiho so nabili na desko razpis občinske volitve, tajnika pa so dali na bolniško posteljo ter mu marljivo donášali zdravil. Kdo bi v takih okolščinah mislil na občinske volitve. Pride zgodnje jutro dne 19. novembra. Bila je sobota. Vse hiti na tržvo v Maribor: ženske z jerbasi, moški s »trakselni«, kmetje z vozmi. O kako prijetno se bo volilo! V prvem razredu en kmet zadoštuje in zanj je »kožuh« že naročen. V drugem pomaga dobrosrčna Trezika; v tretjem pa še priskočijo v stiski Senarčani, saj smo jim ob svojem času posodili. Torej hajd v županovo klet. Pa glej ga besa! Luč za lučjo se pomika proti županovi koči. Kaj pač to pomeni? Desko gledajo radovedneži z ustrni in z očmi. Ali je res? saj ni mogoče. In vendar je tako. Ob pol 9. uri so občinske volitve Gočovske.

Župan in odborniki ter različni kovači pomagači pa brezskrbno pijejo in pojejo ter se veselijo svoje čudovite prekanjenosti in gotove zmage. In res, njih zмага je bila popolna. Nobeden tistih, ki so peli in pili v županovi kleti, ni bil izvoljen v občinski odbor.

Iz Runeča pri Ormožu. (Najnovjša postna jed: zajec na vrhnju.) Nedavno je prišel štirim podjetnim ženkcem, seveda edino le po naključju, lep zajec v pest. Halo, to je bilo nekaj zanje! — Naše prisiljene zajčje lovke niso na dolgo in široko ugibale, kaj bi z njim, njih obsodba je bila takoj sklenjena. »Prav dobro večerjo si pripravimo, pa je«, odločila je najodločnejša. Pa, o smola: bil je petek. Kaj početi? Odlagati ni kazalo, kajti Bog ve, kaj prinaša drugi dan, grešiti se pa tudi ne sme. V tej gotovo vsakemu ljubitelju zajca in zajčjega mesa razumljivi zadregi se po dolgem molku naenkrat oglasi ... manova Micka in z vzravnanjo glavo in blestečimi očmi sledeče zine: »Jaz jo že imam; kuma, (tu pri nas je namreč vsaka starejša ženska »kuma«) na vrhnju ga narediš, pa je in post ostane le post.« — In tako se je storilo. Pa zajec »na vrhnju« še ni bil do cela prebavljen, že so se oglašili »angeljci miru« in v svoji neutešljivi zvedavosti povpraševali po vseh okolnostih te izvanredne postne jedi.

Morale so k sodnji in le-ta jim je našla skupno 120 ur zapora in 1-80 K odškodnine g. najemniku lova; drugih sitnih posledic si pa lahko mislimo. Uboge ženke! Tolazi jih pa naj to dejstvo, da se bodo smele v lepši spomin na skupno postno večerjo tudi tam skupno postiti, kjer se osebna prostost tako kruto omejuje.

Ženske, poslušajte torej: zdaj se ne kaže, si prisvajati takih neobičajnih postnih jedi. Potrpite! Kmalu se bo novi lovski zakon uveljavil tudi po naših lepih Sloven. goricah in potem pa le hajd na vse zajce!

Zavrč. (Občinske volitve.) Pri nas so se že 17. nov. vršile občinske volitve. No, to sicer ni nič izvanrednega, a za našo občino so letošnje volitve velikega pomena. Pri vseh dosedanjih volitvah je bila udeležba le pičila, a letos pa se je naenkrat pokazalo na volišču ogromno veliko udeležencev. Marsikateri se je čudil temu, in vendar je stvar popolnoma naravna. Kakor drugod, tako si je tudi pri nas znani ptujaki »Štajerc« pridobil nekaj podreptnikov, ki so v svoji nadutosti in predrznosti naenkrat hoteli tudi zavladati v občini. Toda to nevarnost so nekateri narodnjaki hitro spoznali, poučili nekoliko za vsako dobro in resno stvar vnete Zavrčane in tako so ti mošje stare slovenske korenine polnoštevilno privreli na volišče ter si iz svoje srede zbrali same poštene, ugledne odbornike, o katerih so prepričani, da bodo delovali vsikdar v blagor občine. Volitve so tudi že potrjene in dne 8. t. m. je bil izvoljen županom jednoglasno posestnik in gostilničar Tomaz Murkovič.

Slava vam, vrli volilci zavrčki, ki ste stali tako trdno in ste pokazali, da hočete biti na svoji zemlji sami gospodarji, ne marate pa tistih privandrancev, ki jim diši le vaš denar, nimajo pa srca za vaš blagor. Srčna hvala pa tudi zavednim poljancem od Sv. Marjete, ki so tudi prikorakali v lepem številu in pripomogli k sijajni zmagi.

Toda še nekaj moramo pibiti, da izve svet, kdo so naši nasprotniki. Najhujši agitator za »štajercovo« stranko je bil nadučitelj, ki je čuje in strmite, predsednik — »slovenskega bralnega društva.« No, pa pogorel je pošteno z vso svojo gardo, dasiravno je kot velenepolitik tudi sam sebe volil. Radoveden sem, kako mu je potem kaj šla v slast godba, ki je bila že ob 2. zbrana, da bi proslavljala nemškutarško zmago. Toda dokler bodemo še nekoliko dihal, bo Zavrč obdržal slovensko lice, in naj si je tudi predsednik »bralnega društva« narodni odpadnik.

Iz Pasje vasi pri Velenju. Naša vas ni ravno po številu velika, pa vendar se je od leta 1891 pomnožila od 19 do 31 prebivalcev, in tudi toliko hiš. Tukajšnji premo-govnik pl. Lappa je že veliko zemlje ponižal, in tudi okrajna cesta je poškodovana vsled tega, ker se premog izkopava; tudi se delajo velike jame kot jezera. Tukajšnji posestniki moramo premog dražje plačevati, pravijo, da zato, ker ga imamo blizu; tisti, ki pa od daleč pridejo ponj, ga dobijo veliko ceneje. To pa je vendar le čuden razloček. Mi posestniki pa moramo največ skode trpeti, ker so se poti jako pomnožile in ceste poslabšale z vožnjo premoga. Ko se je leta 1891 gradila železnica Celje-Velenje, smo bili tukaj najslabše plačani pri prodaji zemljišč za železnico. Vrhtega se politična oblast noče za naše pravice potegniti. Kadar se kaka nujna prošnja vloži, se vselej odkloni, ko smo vendar tudi davkoplačevalci in tudi avstrijski državljani. Železnična oblast nam pri rampah, kjer čez vozimo, ne napravi tako tira, da bi lahko vozili. Imamo tudi eno pot, ki vodi na njive in travnike, kakor tudi v trg Velenje in pa v Šoštanj. Toraj se vse občine šoštanskega okraja poslužujejo tega pota, in tudi imajo pravico potegniti se zanj, da ostane ravno na tem mestu. Pri omenjeni poti je pa železnična uprava naredila ograjo, da bi pot odpravila. To pa ni mogoče, pot ostane ravno tam, kjer je. Zložili smo zaradi tega prošnje in so že vložene. Čudno se nam pa zdi, da se nam v takih nujnih rečeh ne da odgovora in stavijo ovire od strani politične oblasti. Slovenske poslance prosimo, da se tudi za naše pravice potegnejo, ker mi nič ne opravimo. Daj Bog, da bo prihodnje leto srečnejše! Isto želimo tudi vsem bralcem! — Več posestnikov.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Novo leto se bliža in zato smatramo za svojo dolžnost, da vabimo vse dosedanje naročnike in tudi one prijatelje našega lista, ki še doslej niso bili nanj naročeni, naj vstopijo v kolo naših naročnikov. Naš list izhaja že 38 polnih let, zato mislimo, da nam pač ni treba razvijati načel, koje zastopamo v svojih predalih. Da tudi slovensko kmetško ljudstvo na Spod. Štajerskem odobruje našo pisavo, za to nam je najboljši porok veliko število naročnikov. Noben tedičnik ne Slovenskem nima tako visokega števila! V letu, ki se bliža svojem koncu, smo jih beležili 8000. Kakor kažejo nova naročila, bomo v novem letu zopet napredovali. Naš list je posvečen blaginji in napredku slovenskega ljudstva na Štajerskem! Ljudstvo to uvideva in zato prihaja k nam kot k svojemu najboljšemu prijatelju. Na strani ljudstva bo tudi v bodoče vedno naše stališče! Než list pa tudi v dejanju kaže, da ne išče drugega